

Plinătatea Duhului

Plinătatea Duhului

Expresiile „umplut de Duh Sfânt” și „plin de Duh Sfânt” se întâlnesc de 15 ori în Noul Testament. Cea dintâi dintre aceste expresii este aproape totdeauna legată de o mărturie dată cu gura, deseori în condiții de împotrivire; ea pare să fie o putere deosebită pentru o slujbă sau o mărturie anumită (este folosită de 8 ori: Luca 1.15,41,67; Fapte 2.4; 4.8,31; 9.17; 13.9).

Cea de a doua expresie ne face să ne gândim mai ales la o stare care caracterizează pe unii credincioși, dar pe care toți ar trebui s-o caute. Ea se întâlnește de 7 ori (de cinci ori ca adjectiv, în Luca 4.1; Fapte 6.3,5; 7.55; 11.20 și de două ori ca verb, în Fapte 13.52 și Efeseni 5.18).

Expresia „plinătatea Duhului” nu se găsește în Biblie și nu o vom folosi aici decât ca fiind potrivită unui credincios în care Duhul Sfânt nu este împiedicat de firea păcătoasă.

Unii învață că vorbirea în limbi este semnul caracteristic al plinătății Duhului, că s-ar asemana cu o inimă prea plină care dă pe deasupra.

De aceea punem întrebările acestea:

De ce Ioan, Elisebata și Zaharia nu vorbeau în limbi, deși ei fuseseră umpluți cu Duh Sfânt, mai înainte chiar ca Duhul Sfânt să coboare într-un mod definitiv asupra celor credincioși (Luca 1.15,41,67)?

De ce nu ni se spune niciodată că Domnul Isus ar fi vorbit în limbi, pentru că El cunoștea mai bine ca oricine plinătatea aceasta (Luca 4.1)?

De ce faptul de „a vorbi alte limbi” nu este legat decît o singură dată de plinătatea Duhului Sfânt (Fapte 2.4)? De ce, în toate celelalte cazuri, se întâlnesc cu totul alte manifestări, ca de exemplu: vestirea evangheliei (Fapte 4.8,31), privirea la Isus în slavă (Fapte 7.55) sau chiar recunoașterea unei stări rele duhovnicești (Fapte 13.9)? Ea este de asemenea strîns legată de bucuria creștină (Fapte 13.52).

Este potrivit Scripturii (Fapte 2.4; 9.17) ca această „plinătate” să poată fi primită sau realizată în clipa în care Duhul vine să-și facă locuința în cel credincios, dar faptul acesta nu este de ajuns, el se poate reînnoi (Fapte 4.31) și trebuie să se reînnoiască: acesta este în același timp privilegiul și răspunderea creștinului: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh, vorbind între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, lăudînd și cîntînd Domnului în inima voastră, mulțumind totdeauna Celui care este Dumnezeu și Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, supunîndu-vă unii altora în frica lui Hristos” (Efeseni 5.18-21).

Aici este vorba de o poruncă precisă, adresată tuturor creștinilor, pe care trebuie s-o pună în practică, avînd aceeași grijă pe care o au de a se feri să nu se îmbete.

Nu se spune: „Rugați-vă ca să fiți plini de Duh”, căci aceasta nu depinde de Dumnezeu, ci de noi; dacă sîntem plini de noi înșine, plini de lucrurile care ne preocupă atît de ușor inimile, Duhul Sfânt este, pentru a spune astfel, în imposibilitatea de a ne umple: tot locul este deja ocupat!

Nu se spune: „Umpleți-vă!” ci „fiți plini!” Să mărturisim tot ce ne lipsește, să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu ca niște vase goale: El le va umple cu Hristos, le va umple cu Duhul Său, nu odată pentru totdeauna, nu uneori, ci mereu. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”, spune Isus. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum a zis Scriptura” (Ioan 7.37, 38).

Dacă nu gustăm plinătatea aceasta, nu este decît o singură piedică: păcatul. Dacă Duhul Sfânt trebuie să ne facă să ne judecăm greșelile mărturisite, El este în noi un Duh de mustrare și nu poate, în același timp, să ne facă să ne preocupăm cu Hristos. Să ne așezăm deci în lumina lui Dumnezeu, să ne mărturisim lipsurile, cu siguranța că sîngele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește (în grecește: continuă să ne curățească) de orice păcat (1 Ioan 1.7).

Sînt trei consecințe ale plinătății Duhului:

- lauda,
- recunoștința,
- supunerea unora față de alții.

Așa să fie partea oricărui răsкупărat!

Roadă Duhului

Toate calitățile plăcute ale firii celei noi pe care ne-a dat-o Dumnezeu, acestea sînt roadele Duhului Sfânt care lucrează în cei credincioși.

Epistola către Galateni ne dă lista, nelimitată, a roadelor aduse de cele două firi ale credinciosului (și noi sîntem răspunzători să nu lăsăm să se desfășoare decît cele ale firii celei noi):

faptele firii păcătoase: desfrînare, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mîinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, petreceri dezmățate și alte lucruri asemănătoare cu acestea (Galateni 5.19-21);

roada Duhului: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blîndețe, stăpînire de sine (Galateni 5.22).

În ultima listă, cele dintîi trei trăsături ne prezintă rezultatele activității Duhului în noi, față de Dumnezeu; următoarele cinci sînt în legătură cu oamenii, iar ultima se referă la noi înșine. Și se pune întrebarea: Ce roade aducem?

clickbible.org